

Profile

ผู้รับบริการอวัยวะและผู้ได้รับการปลูกถ่ายอวัยวะ

ในการเสวนา "กว่าจะได้...ชีวิตใหม่"

จัดโดย ศูนย์รับบริจาคอวัยวะสภากาชาดไทย

(๒๑ มีนาคม ๒๕๕๐)

เรียบเรียงโดย: น.ส.รำไพพรรณ แก้วสุริยะ โทร. ๐๘๙-๖๘๓๕๖๓๒

๑. ผู้รื้อรับ (หัวใจและปอด)

นางสาวพิทยา เขจรฤทธิ์

๒. จากใจที่ได้รับ (หัวใจ)

นางจिरารรณ ทองตรา

๓. จากใจผู้รับ (ไต)

นายอนุสรณ์ ทวีสิน

๔. จากใจผู้ได้รับ (ตับ)

ด.ญ. ลานรัตน์ นรินทร์สุขสันติ

๑. ผู้รื้อรับ (หัวใจและปอด)

นางสาวพิทยา เขจรฤทธิ์ (ปัจจุบันอายุ ๒๖ ปี)

ปี ๒๕๒๔ นายประพันธ์ นางประยอม เขจรฤทธิ์ ครอบครัวชาวนาในกิ่งอำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์ ได้ลูกสาวคนแรกของครอบครัว ลูกสาวและลูกสุดท้องคนนี้ เพื่อนบ้านเปรียบเปรยว่าเป็น “ลูกหลง” เพราะอายุห่างจากพี่ชายทั้งสองคนถึง ๑๒ ปี เธอเป็นหัวแก้วหัวแหวนของบ้านจึงได้รับการขนานชื่อเล่นว่า “ลูกแก้ว” และมีชื่อจริงว่าพิทยา เขจรฤทธิ์

ด้วยเธอเป็นลูกสาวคนเดียวในบ้านจึงได้รับการเลี้ยงดูอย่างทะนุถนอม โดยที่ผู้เป็นแม่ไม่รู้เลยว่า ลูกแก้วถือกำเนิดมาด้วยร่างกายภายในไม่สมบูรณ์ เธอมีเลือดหมู่ A มีหัวใจเพียง ๒ ห้องเท่ากับครึ่งหนึ่งของหัวใจคนทั่วไปเป็นผลให้ปอดไม่แข็งแรงร่วมด้วย ทำให้เธอเจ็บปอดแอดเกือบทั้งปี เฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเวลาอากาศเปลี่ยนเธอก็ป่วยเป็นภูมิแพ้ เป็นหวัดและหายใจหอบ เหนื่อยง่าย

เธอเล่าว่า วัยเด็ก ไม่สามารถวิ่งเล่น หรือเล่นกีฬาในโรงเรียนได้ เพราะเหนื่อยง่าย เล่นแต่เพียงหมากเก็บ ขายของตามประสาเด็กบ้านนอก เมื่ออายุถึงเกณฑ์เข้าเรียนได้เข้าศึกษาที่โรงเรียนนาคูพัฒนา โรงเรียนประจำกิ่งอำเภอนาคูจนจบชั้นมัธยมปีที่ ๓ ขณะเรียนหนังสือก็ขาดเรียนบ่อย เพราะไม่สบายเสมอ ทั้งพักอยู่บ้าน และเข้ารับรักษาตัวที่โรงพยาบาล

ลูกสาวคนเดียวและคนสุดท้องในครอบครัวชาวนาที่เจ็บป่วยต้องเข้ารับรักษาตัวในโรงพยาบาลอยู่เสมอ นั้น ในปี ๒๕๓๐ คราที่สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชดำเนินทรงงานภาคอีสานและได้ทรงเยี่ยมราษฎรในจังหวัดกาฬสินธุ์ ครอบครัวเธอได้รับโอกาสเข้าเฝ้าฯถวายรายงาน จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯรับนางสาวพิทยา เขจรฤทธิ์ อายุ ๑๖ปี ไว้เป็นคนใช้ในพระบรมราชินูปถัมภ์ อาการเจ็บป่วยที่หนักที่สุดและต้องส่งรักษาตัวในโรงพยาบาลคือ น้ำท่วมปอด

เมื่อมารักษาตัวในโรงพยาบาลบ่อยและนาน คณะแพทย์ที่รักษาจึงประสานงานให้เธอเป็นคนใช้คนหนึ่งที่เคยรับการรักษาผ่าตัดปลูกถ่ายหัวใจและปอด

คุณพิทยา เล่าถึงชีวิตครอบครัวว่า เธอมีพี่ชาย ๒ คน ทุกคนแข็งแรง พี่ชายคนโตขณะนี้ อายุ ๔๑ ปี เป็นทหารเรืออยู่ที่ กรมสรรพาวุธทหารเรือ บางนา จังหวัดสมุทรปราการ และมีครอบครัวแล้ว พี่ชายคนที่สองอายุ ๓๘ ปี มีครอบครัวแล้ว ประกอบอาชีพค้าขาย เมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๘ คุณพ่อ(นายประพันธ์ เขจรฤทธิ์) ถึงแก่กรรม เมื่ออายุ ๖๗ ปี ส่วนคุณแม่ปัจจุบันอายุ ๖๖ ปี มาคอยดูแลเธออยู่ที่บ้านพัก อันเป็นบ้านเช่าที่กรุงเทพฯ

เธอเล่าถึงการศึกษาต่อจากชั้นมัธยม ๓ ที่กาฬสินธุ์ว่า ได้สมัครเข้าเรียนที่โรงเรียนอาชีวะพระมหาไถ่ เมืองพิทยา โดยการช่วยเหลือสนับสนุนจากมูลนิธิคนพิการในพระอุปถัมภ์ สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี โรงเรียนมีหอพักอยู่ด้วยจึงได้รับความสะดวกในขณะที่เรียน เธอเลือกเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ภาคธุรกิจ(ภาษาอังกฤษ) เหมือนกับวิชาเลขานุการ ในหลักสูตรเก่า

“ที่โรงเรียนนี้ มีอาจารย์อาสาสมัครต่างประเทศมาช่วยสอน จึงมีอาจารย์ฝรั่งนานาชาติสอนในแต่ละวิชา ทำให้ไม่เบื่อ เพราะชอบพูดคุยกับอาจารย์ฝรั่งด้วย” คุณแก้วเล่าถึงชีวิตในโรงเรียนพระมหาไถ่ ด้วยใบหน้าและดวงตาประกายฝันแสดงให้เห็นว่า เธอมีความสุขและสนุกในโรงเรียน

เดือนเมษายน ๒๕๔๘ เธอสำเร็จการศึกษาวิชาคอมพิวเตอร์ภาคธุรกิจแล้ว ได้รับความกรุณาจากบริษัท วิทยุการบินแห่งประเทศไทย จำกัด สำนักงานตั้งอยู่ในสนามบินดอนเมือง กรุงเทพฯ ตามโครงการรับคนพิการเข้าทำงาน เธอได้รับบรรจุเป็นพนักงานธุรการในเดือน พฤษภาคม ๒๕๔๘ ทำงานในห้องสมุด ทำหน้าที่คล้ายบรรณารักษ์ "เป็นงานที่ไม่หนักค่ะ จัดระบบหนังสือในห้องสมุด จัดบริการให้ยืมและรับส่งหนังสือของสมาชิก และรับตอบโทรศัพท์เมื่อสมาชิกถามข้อมูลในห้องสมุด" เธออธิบายรายละเอียดของงานประจำวันที่บริษัทฯ

ต่อคำถามถึงการออกกำลังกายและงานอดิเรก ทำอะไรบ้างนั้น เธอบอกว่า อยากรวยน้ำ และเล่นเปตอง แต่ก็ทำไม่ได้ เพราะเหนื่อย หากมีเวลาว่างก็จะถักโครเชต์ "หนูเคยถักผ้าปูโต๊ะ ให้พี่พยาบาลนะค่ะ" เธอคุยด้วยความภาคภูมิใจในผลงานการฝีมือ

ชีวิตประจำวันทุกวันนี้ คุณแม่มาอยู่ด้วยที่ห้องเช่า เพื่อคอยดูแลเป็นเพื่อน ต้องคอยระวัง ดูแลสุขภาพตัวเอง คุณหมอนแนะนำเรื่องอาหาร ให้กินผลไม้มาก ๆ และรับการตรวจสุขภาพตามเวลาที่หมอบอกจากโรงพยาบาลนัด หากมีโอกาสเข้ารับการผ่าตัดรับหัวใจและปอดใหม่ก็อาจทำได้ทันที หากไม่สบายเป็นหวัดก็จะใช้บริการจากโรงพยาบาลในเครือประกันสังคมของบริษัทวิทยุการบินฯ

"ค่าใช้จ่ายค่ารักษาพยาบาลหนูได้รับโอกาสพิเศษ นอกจากได้รับคุ้มครองจากการประกันสังคมแล้ว ยังมีใบรับรองเป็นคนไข้ในพระบรมราชานุเคราะห์ของสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ จึงไม่ต้องเสียเงิน มีแต่ค่ารถแท็กซี่ ไปโรงพยาบาลเท่านั้น" คุณแแก้วบอกเรา

เธอบอกกับเราต่อว่า "กำลังใจที่หนูอยู่ได้ทุกวันนี้ เพราะหนูโชคดี ทั้งได้รับพระมหากรุณาธิคุณเป็นคนไข้ในพระบรมราชานุเคราะห์ ได้รับเมตตาจากคณะแพทย์ฯ จากโรงเรียนพระมหาไถ่ และจากบริษัทวิทยุการบินฯ หนูได้มีโอกาสตอบแทนพระคุณแม่ เงินเดือนที่หนูทำงานได้ให้แม่ทุกเดือน แม่จะได้ใช้ส่วนตัวและทำบุญบ้าง เพราะทุกวันนี้ แม่ต้องทิ้งที่นา (ให้คนอื่นเช่า) มาคอยดูแลหนู"

เมื่อคุยกันตามประสาหญิงที่เธอเริ่มคุ้นเคย เธอตั้งคำถามกับเราว่า "พี่เคยเกือบตายและไม่อยากตายไหม?" เป็นคำถามที่ตอบไม่ยาก แต่ใจดิ้นคิดลึก ๆ ตามประสาผู้ที่มีประสบการณ์มากกว่า จึงบอกเธอว่า "เคยสิ ตอนที่ที่ได้รับอุบัติเหตุ รถยนต์คว่ำกลางดึกที่จังหวัดเชียงใหม่ ทันทีที่เห็นแสงไฟรถอีกคันหนึ่งที่พุ่งมาชนรถเราที่สี่แยก พี่มุ้งมันอธิษฐานว่า เราต้องไม่ตาย เราต้องไม่พิการ และยังอยู่ทำงานได้ถึงวันนี้ไงละ"

ส่วนลึกในใจดิ้นกับคำถามนี้คิดว่า ใจเธอก็คงอยากรู้ในความรู้สึกของคนอื่นๆ ว่า...จะเหมือนเธอหรือไม่ ที่อยากมีชีวิตเฝ้าดูการเปลี่ยนแปลงของโลก และคาดหวังว่า สักวันหนึ่งเธอคงจะมีหัวใจและปอดที่แข็งแรง เพื่อให้ชีวิตเธอได้มีความสุขสดใสเหมือนคนอื่นๆ บ้าง

๒๒๒๒๒๒๒๒๒๒๒๒

๒. จากใจที่ได้รับ (หัวใจ)

นางจิราวรรณ ทองตรา (ปัจจุบันอายุ ๔๓ ปี)

สุภาพสตรีที่เพื่อน ๆ แอบให้ฉายาเธอว่า “สาวใหญ่ หัวใจเด็ก” แต่คุณหมอและคุณพยาบาลที่รู้จักเธอให้ฉายาว่า “คุณครูอารมณ์ดีและนักสำรวจวัลกีฟ้าแวลลี” สุภาพสตรีนี้ก็คือ นางจิราวรรณ ทองตรา คนใช้วัย ๔๓ ปีที่เคยได้รับการผ่าตัดปลูกถ่ายหัวใจผู้หนึ่งที่มีสุขภาพแข็งแรง ร่าเริง ทำงานได้เหมือนแม่พิมพ์ของชาติทุกๆไป

เมื่อได้พบกับ คุณจิราวรรณ ที่บ้านทาวน์เฮาส์ ในหมู่บ้านอมรินทร์นิเวศน์ ถนนนวมินทร์ ขณะที่เธอเดินมาเปิดประตูรั้วบ้านและทักทาย เชิญให้คณะเราเข้าไปนั่งพักในบ้านนั้น ฉันคิดว่า สุภาพสตรีผู้นี้หรือ คือคนไข้เปลี่ยนหัวใจ!!! บุคลิกภาพที่ปรากฏนั้น มิได้แสดงให้เห็นแม้แต่น้อยเลย หากพบเธอที่อื่นก็คิดว่า เธอคือหญิงทำงานที่คมขาคคนหนึ่ง.....

สุภาพสตรีที่เชื้อเชิญให้เราเข้าพักในบ้านผู้นี้ เด็กนักเรียนโรงเรียนพระมารดาฯกล่าวนามชื่อเล่นด้วยความคุ้นเคยว่า “ครูสาว” .เธอบอกกับเราว่า เพิ่งกลับจากโรงเรียนถึงบ้านสักครู่ ก่อนหน้าคณะเราเล็กน้อย เพราะเราไปถึงก่อนเวลานัดครึ่งชั่วโมงเนื่องจากเพื่อเวลาไว้หากการจราจรหนาแน่นจะได้ถึงตามทีนัดหมายกันได้

คุณจิราวรรณหรือคุณสาว เล่าถึงภูมิหลังให้เราทราบว่าเป็นลูกสาวชาวสวนอำเภอชะเอวด จังหวัดนครศรีธรรมราช เมื่อแต่งงานได้ติดตามสามี นายวิจิตรศิลป์ ทองตรา ซึ่งเข้ารับราชการเป็นเจ้าหน้าที่กระทรวงสาธารณสุข กรุงเทพฯ ส่วนเธอได้ทำงานภาคเอกชนตำแหน่งคุณครูที่โรงเรียนพระมารดานิจจานุเคราะห์ ชีวิตคู่ที่ช่วยกันสร้างความมั่นคงแก่ครอบครัว โดยซื้อทาวน์เฮาส์ในหมู่บ้านอมรินทร์นิเวศน์ ในปีต่อมาเธอมีทายาทสืบสานตระกูลทองตราคนแรกคือนายเจติยา ทองตรา ต่อมาก็ได้ลูกคนที่ ๒ เป็นลูกสาวคือเด็กหญิงภัสนันท์ ทองตรา และคนที่ ๓ คือ เด็กชาย ภาณุวัฒน์ ทองตรา

“ดิฉันคลอดลูกทั้งสามคน โดยการผ่าตัดทุกคน ซึ่งไม่ต้องออกแรงเบ่ง จึงไม่รู้ตัวเลยว่าตนเองมีปัญหาเรื่องกล้ามเนื้อหัวใจอ่อนแรง แม้ขณะอุ้มท้องก็ไม่แสดงอาการของโรคหัวใจเลย”...คุณสาวอธิบายด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม และเล่าถึงอาการแรกป่วยว่า

“ครั้งในปี ๒๕๔๐ ขณะที่เที่ยวอยู่ในจังหวัดเชียงรายกับเพื่อน ๆ สังเกตว่า ทำไมตนเองรู้สึกเหนื่อยง่ายและอ่อนเพลีย ไม่สดชื่น ทั้ง ๆ ที่ไปเที่ยว เมื่อกลับถึงกรุงเทพฯจึงไปตรวจสุขภาพที่โรงพยาบาล ได้รับการวินิจฉัยว่า อาจเป็นไทรอยด์ และให้สังเกตตัวเองด้วย ต่อมายังไม่ทันข้ามปีก็ป่วยหายใจได้ไม่เต็มทีและมีอาการหอบผสมด้วย จึงเข้ารับการตรวจระบบหัวใจ แพทย์ลงความเห็นว่าคุณสาวกล้ามเนื้อหัวใจอ่อนแรง หมอบอกว่า โรคนี้รักษาไม่หาย คนไข้ต้องระวังดูแลสุขภาพตนเองตามที่หมอแนะนำ”

ใจของลูกสาวชาวสวนเมืองคอนที่ต้องต่อสู้กับชีวิต เพราะในปี ๒๕๓๙ คุณวิจิตรศิลป์ สามีผู้เป็นหลักของครอบครัวและคุณพ่อของลูก ๓ คนถึงแก่กรรม ทำให้เธอต้องทำหน้าที่ทั้งพ่อและแม่กับลูก ๆ นั้น นับเป็นผลกระทบทำให้ร่างกายอ่อนแอลง...และที่ป่วยแทบชีวิตจะต้องสลายลงเพราะ อาการน้ำท่วมปอด...ในปี ๒๕๔๑

“นับแต่ปี ๒๕๔๑ เป็นต้น ดิฉันต้องเข้าพักรักษาตัว ในโรงพยาบาลหลายแห่ง เข้า-ออก...แล้วก็เข้า-ออก โรงพยาบาลหลายแห่ง ...กล่าวได้ว่า ...เวลาเข้าพักที่รักษาตัวในโรงพยาบาลจะมากกว่าอยู่ที่บ้านที่เดียว ....” เธอเล่าด้วยอารมณ์ที่มีน้ำตาคลอ..และบอกว่า

*“ดิฉันจะต้องคงอยู่...และแข็งแรง....เพื่อดูแลลูกทั้งสามคน โดยเฉพาะคนสุดท้อง ยังเล็กมากอายุเพียง ๓ ขวบ.....”*แม้ว่า ขณะที่เธอป่วย เข้า-ออกโรงพยาบาลนั้น มีคุณแม่และ

น้องชาย(คุณยายและคุณน้าของเด็ก ๆ)ที่ทิ้งสวนผลไม้(สวนสมรมหรือสวนผลไม้มานานาชนิด) จากชะวอด มาช่วยกันดูแลบ้าน ลูกๆ พร้อมกับตัวเธอด้วย.....ห่วงลูก...ใจจึงคิดสู้....และมีความหวัง มีกำลังใจสู้ .... เมื่อทราบข่าวจากอาจารย์หมอที่โรงพยาบาลว่า... ให้รอหนอยนะ อาจเปลี่ยนหัวใจให้ได้ และอาจมีค่าใช้จ่ายสูง "หนูก็ยอม แม่บอกว่าจะขายที่ดินเอาเงินมารักษา หนูก็มีกำลังใจ"

"พี่คะ...จากคนที่แข็งแรงมีน้ำหนักตัว ๔๘ กิโลกรัม ในเวลา ๔ ปีที่ เข้า- ออกโรงพยาบาลน้ำหนักตัวเหลือ ๓๐ กิโลกรัมคะ ..... แม่หนูต้องอยู่ในห้อง ICU ....ถูกบีบหัวใจ....ก็หลายครั้ง.....แต่สติหนูเตือนว่า.. เราตายไม่ได้...เราต้องอยู่...เราต้องสู้...ใครจะดูแลลูก ๆ .....เพราะหนูมีห่วง ....มีความหวัง...จนกระทั่งวันหนึ่งในเดือนมิถุนายน ๒๕๔๖ คุณพยาบาล มาแจ้งข่าวว่าจะได้รับการผ่าตัด ให้เตรียมตัว..." เธอเล่า...พร้อมทั้งใช้มือปาดน้ำตา ...และกล่าวขอโทษว่า...คิดถึงตรงนี้แล้วก็อดน้ำตาไหลไม่ได้ ....มันเป็นน้ำตาแห่งความปิติ...ความหวัง

ต่อคำถามของดิฉันว่า ตอนผ่าตัดนั้นใช้เวลานานเท่าใด? คุณจิรวรรณก้มหน้าคิดและนับนิ้วมือ...บอกกับเราว่า ประมาณ ๕ ชั่วโมงกว่า ตั้งแต่ ๑๙.๓๐ -๒๔.๐๐ น.

"เมื่อฟื้น มีสติหนูใช้มือลูบที่อกตัวเอง และรับรู้ว่....คุณหมอผ่าตัดและเย็บแผลเราเสร็จแล้ว...ต่อไปเราจะต้องสู้กับร่างกายใหม่ และให้แข็งแรงให้ได้ ....."

ดิฉันกล่าวชื่นชมเธอว่า...ลูกสาวชาวสวนเมืองคอนนี้...เป็นคนอดทน....เป็นนักสู้...และชื่นชมต่อไปถึงคุณยายด้วย....เพราะเมื่อกลับจากโรงพยาบาลมาอยู่ที่บ้าน เธอต้องอยู่ในห้องปลอดเชื้อนานอีก ๑ เดือน คุณยายเป็นผู้ดูแลต่อจากหมอและพยาบาล

เมื่อผ่าตัดปลูกถ่ายหัวใจจากผู้บริจาคซึ่งเธอทราบว่าเป็นเด็กหนุ่มอายุ ๑๘ ปีถึงแก่กรรมด้วยอุบัติเหตุ แต่เธอไม่มีโอกาสทราบชื่อ เพราะตามจรรยาบรรณของแพทย์จะไม่บอกชื่อผู้ให้ (บริจาค) เธอเล่ารายละเอียดถึงการพักรักษาตัวให้ฟังว่า "ต้องอยู่ในห้องICU เป็นเวลา ๗ วัน และห้องปลอดเชื้ออีก ๑ เดือน วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๔๖ ก็กลับบ้านได้คะ"

คุณครูสาวเล่าให้เราทราบถึงการพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลและที่บ้านหลังการผ่าตัดปลูกถ่ายหัวใจว่า "รวมเวลาทั้งหมด ๖ เดือนก็แข็งแรงและทำงานต่อได้คะ.....ทางโรงเรียนพระมารดาฯเมตตาปรับเข้าทำงานอย่างเดิมอีก ...จนถึงทุกวันนี้"

เธอคุยแกมหัวเราะว่า ได้ขับรถพาลูก ๆ ไปเยี่ยมคุณยายที่ชะวอด ทั้งไปและกลับมาแล้ว.....และตอบคำถามสุดท้ายถึงการใช้ชีวิตประจำวันว่า...ขณะนี้ ใช้ชีวิตปกติธรรมดา ทำงานที่โรงเรียน งานบ้าน มีเวลาว่างก็นัดพบกับเพื่อน ๆ หรือบางครั้งไปเดินตามศูนย์การค้าบ้าง แต่ยังคงกินยารักษาภูมิคุ้มกันตามทีหมอสั่ง และเข้าตรวจสุขภาพตามเวลานัด

คุณจิรวรรณ ทองตราได้รับการปลูกถ่ายหัวใจใหม่นับเป็นเวลาเกือบ ๕ ปีแล้ว เธอต่อสู้กับการเจ็บป่วยจนได้ใช้ชีวิตตามครรลองปกติ เป็นคุณแม่ของลูกสามคน เป็นคุณครูของเด็กนักเรียน เป็นเพื่อนบ้านในหมู่บ้านอมรินทร์นิเวศน์ เป็นลูกสาวชาวสวนแห่งเมืองคอน(อำเภอชะวอด จังหวัดนครศรีธรรมราช) เป็นลูกค้าตามศูนย์การค้า และเป็นผู้ให้ความร่วมมืออย่างดีกับศูนย์รับบริจาคอวัยวะสภากาชาดไทย เป็นคนร่าเริงอารมณ์ดี....ที่พิเศษคือ เธอมีสุขภาพแข็งแรง

๒๒๒๒๒๒๒๒๒๒๒๒๒

๓. จากใจผู้รับ (ใจ)

นายอนุสรณ์ ทวีสิน (ปัจจุบันอายุ ๖๔ ปี)

“ผมตั้งใจที่ได้รับชีวิตปกติดั้งเดิมกลับมาอีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่ได้รับ การผ่าตัดปลูกถ่ายไตโดยได้รับการจัดสรรจากศูนย์รับบริจาคอวัยวะ สภากาชาดไทย เมื่อปี ๒๕๔๒ หรือ ๘ ปีมาแล้วและมีชีวิตที่สดใสกว่าเดิม”

คุณอนุสรณ์ ทวีสิน นักเขียน นักแปล และอดีตบรรณาธิการจัดการ (Managing Editor) ในเครือหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ กล่าวกับดิฉัน

คุณอนุสรณ์ บอกกับเราถึงอาการเจ็บป่วยจากโรคไต ในปี ๒๕๔๑ ว่า เป็นโรคที่ทรมาณ มากครับ ในสัปดาห์หนึ่ง ต้องเดินทางไปฟอกไต ๒ ครั้ง ๆ หนึ่งใช้เวลา ๓ ชั่วโมงที่ต้องนั่งอยู่ ในเก้าอี้ที่มีสายระโยงระยางจากตัวเรากับเครื่องฟอกเลือด...เมื่อเสร็จ ก็กลับบ้านสามารถ ทำงานได้ตามปกติ...นอกจากนั้น ก็ยังเป็นภาระให้กับคนในบ้านที่ต้องช่วยเหลือและรับ-ส่ง อีกด้วย

อดีตวิศวกรไฟฟ้า...ผู้ไม่ได้ประกอบวิชาชีพตรงกับวิชาที่ได้ขำมน้ำขำมทะเลไปเรียนที่ ประเทศอังกฤษ และผกผันชีวิตมารับงานแปล งานเขียนข่าว เขียนคอลัมน์ เขียนสารคดี ใน หนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ (Bangkok Post) เมื่อสามสิบปีก่อน ...กล่าวคำว่า “**ทรมาณ**” นั้น คำนี้ สะกิดใจกับเรา เพราะหยั่งรู้ได้จากประสบการณ์ชีวิต ที่มีญาติเจ็บป่วยโรคนี้อ...แต่ท่านถึง แก่กรรมไปแล้ว ...ยิ่งไปกว่านั้น กับผู้ที่มีภาระงานเขียน งานจัดทำคอลัมน์ในหนังสือพิมพ์ราย วัน และหนังสือในเครือที่ต้องออกประจำ โดยจะต้องส่งงานให้ทันทุกวัน...เป็นอย่างไร?

“โรคนี้นำเห็นใจมากครับ คนไทยเป็นกันมาก แม้มีเครื่องฟอกไต บริการอยู่ตามโรง พยาบาลแล้วก็ตาม แต่ยังมีน้อย ...นอกจากนั้น...ค่าใช้จ่ายในการฟอกไต บางแห่ง ๑,๐๐๐ บาท บางแห่ง ๒,๐๐๐ บาท เป็นค่าใช้จ่ายประจำต่อสัปดาห์...ประจำเดือน...ประจำปี ผม ทราบว่าจะบางครอบครัวต้องเสียเงินค่ารักษาพยาบาล จนต้องขายบ้าน ขายที่ดินก็มี ...หากโชค ดีทำงานในสวนราชการหรือรัฐวิสาหกิจที่เบิกค่ารักษาพยาบาลได้...แต่ก็เป็นภาระของรัฐบาล ที่ควรจะใช้เงินพัฒนาประเทศ กลับต้องเสียไปกับการรักษาพยาบาล”...อดีตบรรณาธิการจัด การปรารภกับเรา

“ผมได้รับอนุเคราะห์ เข้าฟอกไตที่หน่วยไตเทียม มูลนิธิโรคไตแห่งประเทศไทย และมี ค่าใช้จ่ายครั้งละ ๑,๐๐๐ บาท นานอยู่ ๑ ปี และช่วงนั้น ได้เป็นคนไข้คนหนึ่งของโรงพยาบาล ที่อยู่ในบัญชีผู้คอยรับการเปลี่ยนไต... การรอคอยนั้น ต้องมีความพร้อมที่พอดี ทั้งคนไข้ คณะแพทย์ และผู้บริจาค ”คุณอนุสรณ์ตอบคำถามกับเรา และบอกต่อว่า..

“ผมคิดว่า...ผมโชคดีหรือมีบุญก็ได้... ที่ทราบข่าวจากคณะแพทย์แน่นอนว่าในเดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ จะได้รับการผ่าตัดเปลี่ยนไต...โดยผู้บริจาคเป็นสุภาพสตรี อายุ ๒๐ ปีที่ ประสบอุบัติเหตุจนสมองตาย และบังเอิญมีเลือดอยู่ในหมู่เลือด AB เหมือนกัน”

“ผมเข้าพักรักษาตัวในโรงพยาบาล ๔ วัน ....จากนั้นแพทย์ก็ให้กลับบ้านได้”....โอ้โฮ... เร็วจังคะ...แสดงว่าตนเองก็ต้องมีสุขภาพแข็งแรงมาก ๆ เลยละ ... การผ่าตัดโดยไม่ต้องให้ เลือดเพิ่ม เพียงให้น้ำเกลือ.... เราแสดงความเห็น

ต่อคำถามว่า เมื่อออกจากโรงพยาบาล...พักฟื้นที่บ้านแล้ว ...คุณคิดว่า ...วิถีชีวิตหลัง ผ่าตัดแล้ว เป็นอย่างไรบ้าง?

“ผมมีความสุข.. ได้กลับมาใช้ชีวิตการทำงาน ในเครือบางกอกโพสต์เหมือนเดิม และ คิดว่า ชีวิตมันสดใสมากกว่าเดิมนะครับ ตรงที่เรามีความมั่นใจว่า เราไม่ใช่คนไข้อีกแล้ว .....”

๔. จากใจผู้ได้รับ (ดับ)

ด.ญ.ฐานรัตน์ นรินทร์สุขสันติ (ปัจจุบันอายุ ๙ ปี)

ในใจของผู้เป็นแม่ทุกคน เมื่อรู้ว่า ในร่างกายเรากำลังจะเป็นผู้ให้กำเนิดทายาทของครอบครัว ย่อมเปี่ยมไปด้วยความสุข ความภูมิใจว่า จากนี้ต่อไปอีก ๘ เดือนเศษ เราก็จะเป็นแม่คนได้ เหมือนคุณแม่ (คุณยาย) ต่อมาความผาสุก ความภูมิใจได้ขยายผลเป็นความห่วงใย คิดห่วงเมื่อลูกน้อยที่ผู้เป็นแม่รับความรู้สึกได้ว่า ลูกน้อยขยับตัวหรือตื่นอยู่ในกาย จนทำให้ผิวท้องนูนขึ้นมาจนคุณพ่อ และพี่ๆ ตลอดจนเพื่อนบ้าน เพื่อนผู้ร่วมงานมองเห็นและลูบคลำได้... เขาก็จะมีสุขภาพแข็งแรง สมบูรณ์เหมือน พี่ ๆ หรือเหมือนเราหรือไม่หนอ....

แม้ว่า วิทยาศาสตร์การแพทย์สมัยใหม่สามารถช่วยให้คุณหมอและคุณแม่รับรู้ได้ว่า ทารกน้อยผู้นี้ มีเพศเป็นหญิงหรือชาย ว่าจะภายนอกหรือ ๓๒ ประการหรือไม่ด้วยการทำอัลตราซาวด์ก็ตาม การรับรู้นี้ ผู้เป็นแม่เฝ้าบำรุงร่างกายตามคุณหมอแนะนำ เมื่อทำบุญกุศลก็อธิษฐานขอให้ลูกสมบูรณ์ แข็งแรง มีความฉลาด เลี้ยงง่าย....จิตภาวที่ใจแม่ปรารถนา

เช่นเดียวกับคุณจินตนา นรินทร์สุขสันติ คุณแม่ผู้ตั้งท้องครั้งที่สอง และเป็นแม่ของเด็กหญิงฐานรัตน์ นรินทร์สุขสันติ ลูกคนสุดท้องคนที่สามของครอบครัว ทั้งนี้เพราะด.ญ.ฐานรัตน์ มีพี่ชายหนึ่งคนและพี่สาวหนึ่งคน ซึ่งเกิดก่อนเธอ ๔ ปี (ปัจจุบันอายุ ๑๓ ปี) ผู้เป็นฝาแฝดที่เกิดในท้องแรกของคุณแม่จินตนา

"เมื่อคลอดฐานรัตน์ ในวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๔๐ นั้น ดิฉันรับรู้ว่ามีลักษณะครบ ๓๒ ประการ ก็ดีใจและสุขใจ เลี้ยงดูเขาเหมือนกับพี่ ๆ และจะวุ่นน้อยกว่าท้องแรกที่เป็นฝาแฝดด้วย...แต่เมื่อลูกอายุ ๔ เดือน สังเกตเห็น อาการผิดปกติคือ ผิวหนังเขาซีดลง ๆ ท้องโตขึ้น เหมือนเด็กท้องอืด และสีจางระขีดขาวต่างจากเด็กทั่วไป....จึงพาไปหาหมอที่เชี่ยวชาญทางด้านเด็กโดยเฉพาะที่โรงพยาบาล"คุณแม่นักบัญชีแห่งบริษัท การบินไทย จำกัด บอกรับเรา พร้อมเล่าถึงการรักษาลูกสาวคนสุดท้องต่อว่า

"อาการของฐานรัตน์ หมอได้ตรวจวินิจฉัยว่า ท่อน้ำดีตีบตัน และมีอาการเป็นตับแข็ง โรงพยาบาลไทยรักษาไม่ได้ เพราะไม่มีเครื่องมือ ต้องไปรักษาที่ต่างประเทศ ....และหมอก็ไม่รับรองว่า จะหายได้ เพราะ เด็กยังเล็ก....คำบอกของแพทย์เด็ก ที่ครอบครัวเรารับรู้ นั้น ...เราจะเอาเงินที่ไหนรักษา...อีกทั้งยังไม่มั่นใจว่า ลูกน้อยที่ไปรักษาโรงพยาบาลในต่างประเทศแล้ว เขาจะเติบโตเหมือนพี่ ๆ ได้หรือไม่ ก็เลยตัดสินใจว่า คงรักษาในเมืองไทยโดยเข้า ๆ ออก ๆ ที่โรงพยาบาล ตามยาที่หมอให้เด็กกิน ด้วยความหวังว่า ให้เขาโตและอาจแข็งแรงสู้กับโรคได้ "

การเจ็บป่วยของลูกสาวคนเล็ก ดิฉันก็ปรึกษาหารือกับเพื่อน ๆ เสมอ....จนกระทั่งวันหนึ่ง....เพื่อนที่การบินไทยบอกข่าวว่า มีลูกเพื่อนคนรู้จักเขาได้รับการเปลี่ยนตับมาแล้ว ลองพาลูกไปหาหมอนานันตูลี เพื่อสามารถรักษาได้...ข้อมูลนี้ ทำให้ดิฉันใจขึ้นมีความหวังว่า....ลูกจะได้มีโอกาสเข้ารับการรักษาเหมือนเด็กอื่นที่โรงพยาบาลทำสำเร็จบ้าง จึงนำลูกเข้ารับการรักษาตามคำแนะนำของเพื่อน จากนั้นลูกก็ได้รับการรักษาและขึ้นทะเบียนไว้คอยรับการผ่าตัด....หากมีผู้บริจาค มีเลือดอยู่ในหมู่เดียวกับครอบครัวเราคือ กลุ่ม B (คุณพ่อ B แม่ B และฐานรัตน์ B)

"นับเป็นบุญของลูกที่ คอยด้วยความหวังอยู่เกือบปี เดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ คณะแพทย์แจ้งว่า ลูกจะได้รับการผ่าตัดเปลี่ยนตับ จากผู้บริจาคเป็นสุภาพสตรี อายุ ๒๓ ปี...."

เราถามคุณจินตนาถึงการเข้ารักษาตัว เมื่อได้รับการผ่าตัดเปลี่ยนตับ และได้ทราบว่า "ลูกน้อยวัยขวบ ๔ เดือนของเธอ ต้องอยู่ในโรงพยาบาล ในห้องICU นาน ๑ สัปดาห์ และห้องปลอดเชื้อ ๒ สัปดาห์ เมื่อมาพักอยู่ที่บ้านประมาณ ๓ เดือน ลูกก็แข็งแรง และเติบโตได้เหมือนเด็ก ๆ ทั่วไป .....นับเป็นความปลื้มใจของครอบครัวเรามากที่สุดคะ สำหรับการรักษาตัวของลูกน้อยหลังการผ่าตัด ต้องกินยารักษาภูมิคุ้มกัน เช่นเดียวกับคนไข้ผู้ใหญ่"

"เขาเป็นเด็ก ที่อารมณ์ดี แข็งแรง สามารถเล่น วิ่งได้เหมือนเด็กทั่วไป ทั้งพ่อและแม่อคอยดูแลลูกตลอดเวลา พวกกันไปเที่ยวต่างจังหวัด เมื่อมีโอกาส และไม่เจ็บป่วยออกแอดเหมือนก่อนผ่าตัด ..ครั้นถึงวัยเข้าโรงเรียน ดิฉันได้ให้ลูกเข้าเรียนที่โรงเรียนอนุบาลเอกชนชื่อโรงเรียนทอรัค เป็นโรงเรียนในหมู่บ้านโอเชียนวิลล์ลาร์ ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ บ้าน "

ต่อคำถามถึงการเรียนของลูกสาวคนเล็กว่า อยู่ในเกณฑ์อย่างไร คุณแม่นักบัญชีบอกว่าการเรียนปานกลางพอไปได้ แต่สังเกตว่า มีความจำดีมาก

วันที่เราไปพบเด็กหญิงฐานรัตน์ ที่โรงเรียนทอรัค ในหมู่บ้านโอเชียนวิลล์ลาร์ บางปูซอย ๗๐ อำเภอเมืองสมุทรปราการ(ใกล้ ศูนย์เวชศาสตร์ฟื้นฟูสภากาชาดไทย สวางคนิวาส) เป็นที่ที่เด็กอนุบาลทั้งโรงเรียน มีการแสดงฉลองปิดภาคเรียนหลังสอบไล่ประจำปีเสร็จแล้ว ก่อนเที่ยงวันนั้น นักเรียนชั้นประถมปีที่ ๓ ของฐานรัตน์เตรียมการแสดงบนเวทีด้วย ระหว่างเวลาการแสดง เด็กหญิงผมเปียผมสูงผิวสีน้ำตาล ปลูกตัวจากเพื่อนมาพบกับเรา...หากไม่บอกว่าเด็กคนนี้เป็นเด็กที่ได้รับการผ่าตัดปลูกถ่ายตับโดยการจัดสรรอวัยวะจากศูนย์รับบริจาคอวัยวะสภากาชาดไทยแล้ว.... เราก็คิดว่า หนูน้อยในชุดกางเกงขาสั้นสีขาวยืดสีเขียวย่นที่พนมมือไหว้เรา ตามคำบอกคุณแม่บอกแล้ว เธอเป็นเด็กธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น

คำบอกเล่าสุดท้ายที่คุณจินตนากล่าว ในฐานะคุณแม่ของลูกที่ได้รับการผ่าตัดปลูกถ่ายอวัยวะ(ตับ)ว่า "อยากให้มีการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้ ความเข้าใจกับประชาชนให้มากกว่านี้ และอยากให้มีการสร้างเครือข่ายในกลุ่มโรงพยาบาลในกระทรวงสาธารณสุขให้มีการประสานงานกันอย่างใกล้ชิด สามารถให้ข้อมูลระหว่างผู้บริจาค(ผู้ให้)และผู้คอยรับการผ่าตัด มากกว่านี้ด้วย เพราะดิฉันชื่นชมต่อฝีมือการแพทย์ไทยว่า มีความสามารถให้การรักษาได้ทัดเทียมกับต่างประเทศในโลก หรือก้าวหน้าระดับโลกคะ"

๒๒๒๒๒๒๒๒๒๒๒๒